

Poročilo s knjižnega sejma

Jaka Čop

30. november 2025

Kaj reči, kako začeti... večno vprašanje. Na kratko: sejem kot tak je bil dober, izbrani dogodek pa razočaranje.

V sklopu 41. slovenskega knjižnega sejma smo se 24. novembra 2025 udeležili dogodka z naslovom: *Kako misliti boga*. Šlo je za dogodek, poln nasprotij, na trenutke celo absurdov, če želite. Najprej nas je razočaralo dejstvo, da je na dogodku manjkal Janez Markeš. Morda je šlo za napako v programu, a kakorkoli, eden glavnih motivatorjev za naš obisk dogodka je bil odsoten. Kljub temu se nam je zdelo, da je na dogodku tudi brez manjkajočega člana sodelujočih občutno preveč oz. da je bilo dogodku namenjeno premalo časa. To potrjuje tudi dejstvo, da je eden od govorcev komajda prišel do besede in so ga ob koncu skoraj prisilili v hiter zaključek.

A tudi če odmislimo organizacijske napake, je bil dogodek sam s sabo v protislovju. V opisu smo namreč zasledili, da naj bi debata (dogodek je imel napovedanega moderatorja) tekla o modernem pogledu na boga – navedena prisotnost teologa Janeza Markeša je to pričakovanje le še utrdila. Naša predpostavka pa se je izkazala za povsem napačno. Šlo je zgolj za pogovor – da ne rečemo kar reklamo – o knjigi z enakim naslovom kot dogodek: *Kako misliti boga*, avtorja Petra Kovačiča Peršina. Zakaj „reklamo“? Ker je celoten dogodek izpadel kot vrsta zaporednih monologov, ki so bolj kot ne služili oglaševanju/hvaljenju omenjene knjige – knjige, ki temelji na zgodovinskem (ne sodobnem) pogledu na razumevanje boga, saj nas skozi eseje popelje preko razumevanja božanskosti največjih slovenskih pesnikov in pisateljev. Od Prešerna in njegovega *Krsta pri Savici* do Cankarja in morda še koga, a tega na podlagi samega dogodka ne moremo zanesljivo trditi.

Največja ironija dogodka pa je nastopila, ko je avtor govoril o tem, kako vera vselej prinaša nemir ali celo vojno. Za „dokaz“ tega pa je podal Prešernovo pesnitev. To sicer ni dokaz, a ima verjetno kljub temu prav, in ravno zato je težko sprejeti trditev, da vprašanje o „bogu spet oživlja“ (kot beremo v opisu dogodka). Še bolj sporna pa je trditev, da je krščanstvo (pa tudi katerakoli druga velika vera¹) utemeljeno na evangelijski postavi (=predpisu oz. zakonu) ljubezni. Te iste božje ljubezni, ki je „našega“ vsemogočnega boga pripeljala do več množičnih genocidov, kamenjanja nedolžnih ljudi, ki so si drznili delati na sobotni dan, prepričevanj posameznikov v žrtvovanje lastnih sinov, mučenja in usmrtnitve lastnega sina... Žal dvomimo, da je knjiga napisana v slogu ironije – te namreč tudi na sami predstavitvi nismo zaznali. Zato je edini zaključek, ki ga lahko potegnemo ta, da gre za (nepremišljen) osebni pogled na zgodovinsko dožemanje religije v slovenski umetnosti (konkretnije krščanstva). Skratka: popolno nasprotje tega, kar smo pričakovali na podlagi opisa dogodka.

¹Tu imamo poleg krščanstva v mislih predvsem še islam in judovstvo. Vse tri vere namreč temeljijo na čaščenju istega boga – abrahamskega boga.